

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Πέμπτον έτος τούτο είναι,
κι' έδρα πάλιν αί 'Αθήναι.

Ο Ρωμηός τήν εβδομάδα — μόνο μιὰ φορά θά βγαίνει
κι' όταν έχω έξυπνάδα — κι' όποτε μου κατεβαίνει,
Συνδρομητάς θά δέχωμαι, — διότι τούς ανέχομαι,
μοναχά 'στας 'Επαρχίας — και 'στό 'Εξωτερικόν,
έπειδή καιρούς πτωχείας — τρέχει τ' 'Ελληνικόν.
Συνδρομή για κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα και μόνο.

Δεκάτη Σεπτεμβρίου,
και χαλασμός Κυρίου.

Έτος χίλια οκτακόσα κι' ογδοήκοντα οκτώ,
Τό Ταμείο μας κλεισμένο και τό χέρι ανοικτό.

για τα ξένα όμως μέρη — δεκαπέντε και 'στό χέρι.
'Αλλ' εδώ συνδρομηταί — δεν θά γίνονται ποτέ,
κι' όσα φύλλα κι' αν κρατῆς — δεν περνῆς συνδρομητής.
Κι' ούτε θέλω νταραβέρι — με κανένα κανονιέρη.
Γράμματα και συνδρομαί — αποστέλλονται σ' εμέ.
Μες 'στών φόρων τήν άντάρα — κι' ό 'Ρωμηός μας μιὰ δεκάρα.

Διακόσα δέκα και οκτώ μετρούμε,
και τό ξερό μας συχνά βαρούμε.

Κι' άλλη χαστουκιά
άπό τήν Τευρκιά.

Οι σύμμαχοι 'Οθωμανοί και φίλοι μας μεγάλοι,
πού θέλουν τό καλό παντός 'Ελληνικού στοιχείου,
μιὰ χαστουκιά εξαφνική μᾶς έδωσαν και πάλι
με τόν χαμάλμπαση Κιεμάλ, διοικητήν τῆς Χίου.
Πιστεύω πῶς έμάθετε τό νέον γεγονός,
άφ' ου έσεισθη δι' αὐτό και γῆ και οὐρανός.

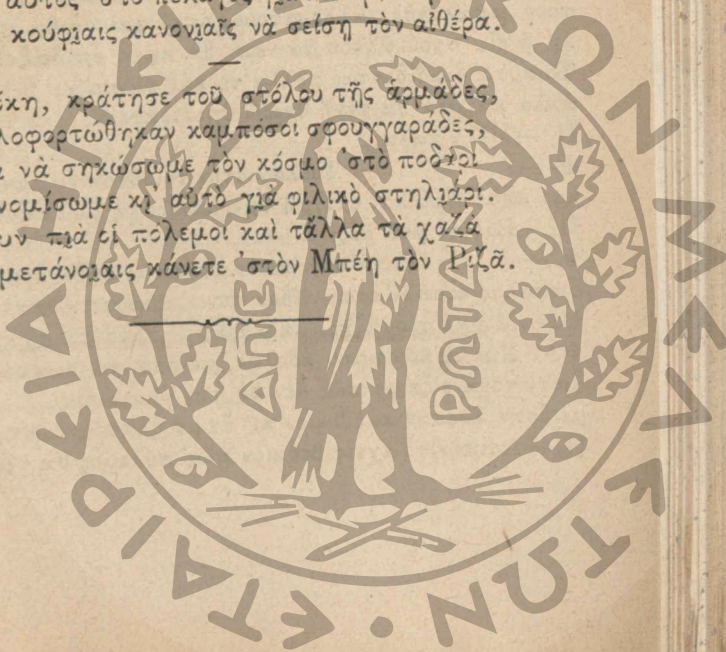
Και ό Σουλτάνος ό Χαμίτ, ό μισοκακομοίρης,
έκάπνιζε εις τόν σοφά με τόσο μαχμούρλουκι,
κι' όταν αὐτό τό γεγονός του ειπε ό Βεζύρης,
έτσάκισε 'στη ράχη του τ' ολόχρυσο τσιμποῦκι,
και μιὰ κλωτσιά του έδωσε με τ'όνα του ποδάρι,
πού ό Βεζύρης έγινε ώσαν τό κεχριμπάρι.

Τόσο πολὺ έθύμωσε ό κραταιός Σουλτάνος
και ειπε 'στών Βεζύρη του αὐτά ύπερηφάνως.
'Εγώ, μωρέ, με τούς Ρωμηούς ποτέ δεν τὰ χαλῶ,
κι' εις όλα τὰ παράπονα ταῦτιά μου θά σφαλῶ,
κι' αν του Κιεμάλ του 'κάπνισε Γκισούρηδες νά δείρη,
για γινίς όλντοϋ εις τούς Ρωμηούς νά 'πῆς, μωρέ
[Βεζύρη.

Για γινίς όλντοϋ θά μᾶς ειπῇ ή του Σουλτάνου
και τόν Σουλτάνο θάχωμε ώσαν και πρώτα φίλο, [Πύλη
και άλλο νέο 'Ιμιτιγιάζ βεβαίως θά μᾶς στείλη
ώς πληρώμην για τό γνωστό των σφουγγαράδων ξύλο.
Κι' ό βασιληᾶς μας του Χαμίτ τό έλεος θαυμάζει
και άλλον Μεγαλόσταυρον για τούτον έτοιμάζει.

'Αφου ως λάθος 'στών Χαμίτ και τούτο θά εφάνη,
ό προσφιλης μας σύμμαχος τριτένδοξος ᾶς ζῇ,
κι' ό στόλος που επίδειξι φωνάζουν πῶς θά κάνη
για τόν χαμάλμπαση Κιεμάλ υπό τόν Κριεζή,
ᾶς βγῇ κι' αὐτός 'στό πέλαγος για καθαρό ᾶερα
με 'λίγαις κούφραις κανονιαῖς νά σείση τόν αἰθέρα.

Κύρ Θεοτόκη, κράτησε του στόλου τῆς ᾶρμάδες,
κι' αν έξυλοφορτώθηκαν καμπόσοι σφουγγαράδες,
δεν πρέπει νά σηκώσωμε τόν κόσμο 'στό ποῦτο
κι' ᾶς τό νομίσωμε κι' αὐτό για φιλικό στηλιόρι.
'Ας λείψουν πιά οι πολεμοί και τᾶλλα τὰ χαλᾶ
και τρεῖς μετάνοιαῖς κάνετε 'στών Μπέη τόν Ριζά.

Ένα τραγούδι ψάλλω
εἰς τὸν Λασσάλ τὸν Γάλλο

Λασσάλ εὐτυχισμένε, Λασσάλ ἀγαπητέ,
νὰ εὖρης τέτοια τύχη θὲν τὸλπιζες ποτέ.
Δὲν ἤλπιζες ποτέ σου τέτοια δουλειὰ νὰ κάνης
καὶ τόσας φιλομούσους κυρίας νὰ τρελλάνης,
καὶ νὰ ἰδῇς παράδες, στεφάνους καὶ τιμάς,
καὶ τέτοια κελεπούρια νὰ εὖρης σὰν κι' ἐμᾶς.

Λασσάλ εὐτυχισμένε, Λασσάλ ἀγαπητέ,
νὰ εὖρης τέτοια τύχη θὲν τὸλπιζες ποτέ.
Μὲ λίγαις καρακάξαις παρὰ νὰ σαβουρώνης,
νὰ σεῖεσαι, νὰ λυγίσαι καὶ νὰ μᾶς καμαρώνης,
νὰ ἔχης θαυμαστή σου κι' αὐτὸν τὸν βασιλῆα
καὶ καθεμιά μεγάλη καὶ πρώτη φαμελιά.

Μὰ ὅ,τι καὶ ἂν κάμης εἰς τῶν Ρωμηῶν τὸ γένος
ποτέ κανέναν λόγο δὲν θὰ σοῦ πῇ κακό...
φθάνει ποῦ εἶσαι Γάλλος, φθάνει ποῦ εἶσαι ξένος,
καὶ 'στὸν δικό μας τόπο θὰ εὖρης ροιζικό.
Κι' ἀκόμη ἂν γαϊδάρους μᾶς βγάλῃς 'στὴ σκηνή
τὸ γκάρισμα τραγοῦδι Σειρήνων θὰ φανῇ.

Μὲν σὲρ ἀμί, ἀκόμη τὸ ἔθνος δὲν ξεχάνει
ἐκείνην τὴν μεγάλην πραγματικῶς φωνήν,
ποῦ εἶπε ὁ Μοῦτ' σὰς 'στ' αὐτὴ τοῦ Δεληγιάννη
κι' ἡσθάνθημεν τοσαύτην χαρὰν καὶ ἡδονήν.
Κι' εὐγνωμονοῦν τὸ ἔθνος εἰς τὴν φωνὴν ἐκείνην
πρὸς σέ πληρῶνει τώρα διπλὴν εὐγνωμοσύνην.

Γιὰ ὅ,τι κι' ἂν σοῦ κάνουν ἐδῶ μὴν ἀπορῆς,
ἀλλὰ στραβά νὰ βάλῃς τὴν κάσκα ποῦ φορεῖς.
Σὲ βλέπουν ὅλαις κι' ὅλοι σὰν χάχηδες 'στὸ στόμα
νὰ μάθουν τί θὰ κάμης, ν' ἀκούσουν τί θὰ πῇς,
καὶ γίνεσαι συνθέτης καὶ συγγραφεὺς ἀκόμα,
χωρὶς νὰ κοκκινήσῃς, χωρὶς νὰ ἐντραπῇς.

Καὶ φέρνεις ἄνω κάτω τὴν ἱστορία ὅλη
καὶ γίνονται ἢ μαύραις καρδιαῖς μας περιβόλι,
καὶ μὲ τοὺς ἐθνικούς μας παιᾶνας καὶ θουρίους
ἐνθουσιάζεις τόσας κυρίας καὶ κυρίους,
κι' ἀπ' ἔξω κλαῖς 'στ' ἀλήθειαν καὶ μέσα σου γελάς
κι' ἔξω φρενῶν φωνάζεις τὸ «Ζήτω ἡ Ἑλλάς».

Γιὰ τὴν Ἑλλάδα μόνο φυτρώνει ποιητὴς
καὶ εἶναι ἡ Ἑλλάς μας δευτέρα σου κοιτίς.
Φροντίζεις ὡς φιλέλλην γιὰ τὸ καλὸ τοῦ γένους

καὶ γιὰ τοὺς τόσους κόπους ἡ τσέπη σου βροῦνται
καὶ ἀρετὴν διδάσκεις εἰς τὰς χρηστὰς παρθένους,
ὅπου φοροῦν ἀκόμη φορέματα κοντά.

Καὶ κάθε τόσο ἔχεις τεκμήρια εὐνοίας
ἀπὸ τὰς λεγομένας καλὰς οἰκογενεῖας.
Κι' ἀπὸ εὐγνωμοσύνην χάρισμα καὶ δῶρα
πατέρες καὶ μητέρες φιλόστοργοι σοῦ στέλλουν,
διότι τὰ μικρὰ τῶν μνησθάνουν ἀπὸ τώρα
πῶς εἴμποροῦν νὰ ἔχουν συζύγους ὅσους θέλουν.

Λασσάλ εὐτυχισμένε, Λασσάλ ἀγαπητέ,
νὰ εὖρης τέτοια τύχη θὲν τὸλπιζες ποτέ.
Ἡμέρα εὐτυχίας καὶ πλούτου ἀνατέλλει
καὶ τοῦ Τσιγγροῦ θὰ πάρῃς τὸ θέατρον ἀκόμη...
ὁ βασιλεὺς τὸ εἶπε, ὁ βασιλεὺς τὸ θέλει,
κι' ὁ Χιώτης γρῦ δὲν 'βγάζει 'στοῦ βασιλῆα τὴ γλῶσση.

Ἡ τύχη σου θ' ἀνοίξῃ 'στὸ θέατρο τοῦ Χιώτη,
ἐκεῖ κι' ὁ βασιλεὺς μας καὶ τῆς Αὐλῆς οἱ πρῶτοι,
ἐκεῖ ἐπευφημία καὶ ἀνθοδέσμη τόσαι,
κι' ὁ κόσμος πιά θὰ τρέχῃ, πατεῖς με καὶ πατῶ με
καὶ ἀπ' ἐκεῖ θὰ μάθουν οἱ Ἕλληνες σου ὅλοι
μὲ τὸν Βοκάς μονάχα νὰ πάρουνε τὴν Πόλι.

Εἰς τὸ Παρίσι γι' ἄλλους τραγουδιστὰς μὴν τρέψῃ
'μπορεῖς καὶ νὰ περάσῃς μὲ τούτους ὅπου ἔχεις.
Δὲν θέλομε καινούργιους, οἱ παλαιοὶ μᾶς φθάνουν,
καὶ τοῦτοι τὸν χειμῶνα πολλὴ δουλειὰ θὰ κάνουν
κι' οἱ Ἕλληνες θὰ 'βρίσκουν παράδες νὰ πετοῦν
κι' οἱ φίλοι δὲν θὰ παύουν νὰ τοὺς χειροκροτοῦν.

Σ' εὐγνωμονοῦν μεγάλως οἱ πρόγονοι τοῦ γένους,
διότι θὰ διδάξῃς αἰδῶ εἰς τὰς παρθένους,
κι' εἰς τὰς ἀβρὰς καρδίας τῶν εὐφλογίστων νέων
σύ θὰ ἐμπνεύσῃς θάρρος καὶ φρόνημα γενναῖον
καὶ Μαραθωρομάχοι θ' ἀναφανοῦν ποτέ
καὶ φλογεροὶ Τυρταῖοι κι' Αἰσχύλοι ποιηταί.

Ἀλλ' ἂν σταυρὸ 'δικό μας ἀκόμη δὲν φορῇς,
γιὰ τοῦτο μὴ θυμῶνῃς καὶ νὰ μᾶς συγχωρῇς,
καὶ πρὶν σταυρὸ κανένα νὰ πάρῃς διὰ νόμου,
ἐγὼ, μὲν σὲρ, ἂν θέλῃς, σοῦ δίνω τὸν 'δικό μου,
καὶ τότε πιά ντυμένος ὡς ἄνδρ' αὐστηρεῖς,
μαζί μας θὰ γκαρίζῃς τὸ «Ζήτω ἡ Ἑλλάς».

Ὁ Ρωμηὸς γνωστὸν τὰς κάνω — πῶς 'στὸ σπῆτι μου ἀνέβη,
'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω, — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ ξενοδογεῖον Εὐδή, — δὲν 'στὸ λάδι τρεῖς 'στὸ ξύδι,

μὲ Χημεῖον, μὲ μιά μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μιά γῆρα δίχως ἄνδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαμμή.

Τύποις τοῦ Σταυριανοῦ — τοῦ ἱππέως τοῦ κλεινοῦ.